

Список використаних джерел:

1. Шостко О. Ю. Протидія організованим злочинності в європейських країнах: О. Ю. Шостко. Х.: право, 2009, 400 с.
2. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю: Закон України від 30.06.1993 року. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3341-12#Text>
3. Кримінальний кодекс України: Закон України від 05.04.2001 №2341-III. Відомості Верховної Ради України. 2001. №25-26.
4. Сергєєва Д. Б. Напрями використання результатів негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному процесуальному доказуванні. Вісник кримінального судочинства, 2018. 81–91 с.

Пилипенко Б.К.

здобувач вищої освіти 4-го курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Кисельов А.О.

кандидат юридичних наук, доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності ФПФПКП Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ЗНАЧЕННЯ КОНФІДЕНЦІЙНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА ДЛЯ ВИРІШЕННЯ ПИТАНЬ НПУ ЩОДО ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ

Конфіденційне співробітництво використовується лише для виконання покладених на органи, які здійснюють оперативно-розшукову діяльність завдань а також для вирішення питань визначених законодавством. Загальні засади конфіденційного співробітництва визначаються положеннями ст. 275 КПК України.

Під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій слідчий має право використовувати інформацію, отриману внаслідок конфіденційного співробітництва з іншими особами, або залучати цих осіб до проведення негласних слідчих (розшукових) дій у випадках, передбачених КПК України [1], хоча на практиці фактично здійснює оперативний працівник за дорученням слідчого.

Водночас, відносячи конфіденційне співробітництво до переліку НС(Р)Д, В.Г. Уваров наголошує, що такий спосіб отримання інформації має бути виключений із системи слідчих дій та отримати окремі нормативно-правові акти за межами процесуального законодавства як захід отримання розвідувальної та контррозвідувальної інформації [2, с. 168]

Насамперед слід зазначити, що використання інституту конфіденційного співробітництва у вирішенні проблем протидії злочинності мало місце на всіх історичних етапах розвитку суспільства, становлення та розвитку правової системи. Ці відносини починаються, коли особа свідомо і добровільно погоджується сприяти у виконанні покладених на неї завдань, які можуть бути надані як усно, так і письмово [3, с. 119].

Проаналізувавши визначення конфіденційного співробітництва, можна зробити висновок, що існує дві форми завдань, які виконують особи залучені до такого співробітництва, а саме:

- використання інформації, одержаної від конфідента під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій;
- залучення конфідента до проведення негласних слідчих (розшукових) дій.

Схожої позиції дотримується й О.В. Музиченко, відповідно до якої основним завданням конфіденційного співробітництва є досягнення ефективності конкретної НС(Р)Д, яка може полягати в шифруванні діяльності правоохоронних органів, пов'язаної з підготовкою та проведенням НС(Р)Д, з'ясуванні змісту інформації, що міститься в технічних засобах тощо [4, с. 175].

Завдання конфіденційного співробітництва, можна визначити за такими напрямками:

- для безпосереднього використання інформації отриманої шляхом використання конфіденційного співробітництва у доказуванні;
- створення процесуальних умов для доказування (як підстави та підстави порушення кримінального провадження, як підстави для проведення окремих слідчих дій);
- для непрямого використання, тобто для забезпечення процесу доказування.

Використання інформації, отриманої під час конфіденційного співробітництва, при підготовці та проведенні обшуку чи виїмки також має свої переваги. Аналіз оперативної інформації дає змогу слідчому отримати відомості про предмети, що підлягають виявленню, їх особливості, можливі місця зберігання тощо, допомагає слідчому припинити спроби змови зі спілниками та свідками, передбачити хитрощі, до яких має намір вдатися допитуваний, вивчати особистість допитуваного і застосовувати на основі отриманих знань найефективніші тактичні прийоми в даній слідчій чи оперативно-розшуковій ситуації.

Таким чином, можна стверджувати, що завдання, які вирішуються за допомогою конфіденційного співробітництва в Україні знаходиться на незадовільному рівні. Тому необхідно комплексно підійти до законодавчого забезпечення всіх спірних питань конфіденційної співпраці особи зі слідчим та оперативним працівником у кримінальному провадженні, та з урахуванням досвіду провідних країн світу, так як завдання, які вони виконують сприяють ефективному розкриттю злочинів.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n384> (дата звернення: 05.11.2021).
2. Уваров В.Г. Негласні слідчі (розшукові) дії: проблеми юридичної визначеності та ефективності. Правова позиція. 2016. № 2. С. 163–169.
3. Войтюк О.С. Проблеми конфіденційного співробітництва в оперативно-розшуковій діяльності правоохоронних органів / Войтюк О.С. // Актуальні проблеми оперативно-розшукової діяльності правоохоронних органів у сучасних умовах: матер. Міжвід. наук. – практ. конф. (Київ, 19 трав. 2011 р.). К.: Наук. – вид. Відділ НА СБ України, 2011. С. 118–121
4. Музиченко О.В. Система негласних слідчих (розшукових) дій за кримінальним процесуальним законодавством України. Науковий вісник Херсонського державного університету. 2014. № 3. Том 3. С. 171–176.

Письменний Д.В.

Рубан І.Д.

здобувач вищої освіти 3 курсу ННІП ПФПНП Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Корогод С.В.

викладач кафедри кримінального права та кримінології
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

КІБЕРЗЛОЧИННІСТЬ-ПРОБЛЕМА СЬОГОДЕННЯ

Ми живемо у суспільстві де все базується на інтернет мережі, люди почали робити за допомогою інтернету все починаючи від знайомств завершуючи роботою. Саме тому ми повинні розуміти, що на даному етапі правопорушники також почали активно використовувати дану мережу. Тому на сьогодні питання, що таке «кіберзлочин» і як йому протистояти повинно посідати важливе місце для кожної держави світу, не виключенням повинна стати і Україна.

Для початку слід зрозуміти, що саме означає термін “кіберзлочинність” пояснення якого законодавець нам надає в Законі України «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України» відтак під ним слід розуміти кримінально-протиправну діяльність, яка спрямована на шахрайство, викрадення цінних даних або ж вторгнення в приватне життя. Для досягнення цих цілей використовуються комп'ютери, комп'ютерні мережі або мережеві пристрої. [1].

Важливим аспектом кіберзлочинності є його множинно-локальний характер: дії можуть відбуватися в межах, розділених величезною відстанню. Це створює серйозні проблеми для правоохоронних органів, оскільки місцеві